

Я РОЗВЕДУ БУЗКОВИЙ САД!

Диво дивне по схилах Дніпрових,
Наче хвилі із моря бузку,
Міріади кущів пурпурових
Прикрашають у травні ріку.

Де розкинувся Сад Ботанічний,
Ненароком потрапиш у рай,
Навесні там усе ідилічне –
Лиш милуйся й на повні вдихай.

...Розтривожила пам'ять зненацька –
Знов сьогодні буяє бузок,
Пригадався похід наш юнацький
В лабіринти схилястих стежок.

Мов сп'яніли тоді ми навіки,
Так бузок нам серця полонив,
Не було в нас від чарів тих ліків,
То ж не буде й тепер поготів.

В Ботанічний давно вже не ходим,
Та розводжу садок із бузку,
Щоб для пам'яті й для насолоди,
Бути з молодістю на зв'язку.

Прийде час – я букет наламаю

Піднесу до твоєї щоки,
З днем народження ним привітаю,
Для здоров'я й на довгі роки.

Й щоб була, як колись, молодою,
Я сьогодні бажаю тобі
Буть щасливою й над головою
Не тьмяніла б небес голубінь!

Не томися лишень від чекання,
Потерпи, хай кущі підростуть,
Зацвіте знову в серці кохання,
Почуття, мов бузок, розцвітуть.

А колись наша роща бузкова
Всім даватиме лагідну тінь,
І сп'янить, як і нас, загадково
Юні пари з нових поколінь...

Дата написання вірша: 2021-05-12